

Bůh je laskavý hospodář, který nás zve k následování

V Bibli není mnoho textů, které se dotýkají financí, ale ty, které tam najdeme, jsou velmi zajímavé. Bůh stanovil jednoduché pravidlo: „Já jsem Pánem této planety a mně patří vše, co se na ní nachází. Ale to všechno jsem stvořil pro vás – pro lidi – pro své děti.“ Tento model není nijak komplikovaný, poměrně jasně definuje majitele tohoto světa a původní záměr – tedy abychom jako lidé celý tento svět vzájemně sdíleli.

Dokonale stvořený svět se však díky podivnému rozhodnutí Adama a Evy stal planetou, kterou napadla infekce hříchu. Výsledky této globální nemoci najdete naprosto všude. A tak se najednou člověk obrací k tomuto světu s požadavkem, aby mu něco patřilo. Začal si na Božím světě označovat, „svůj“ majetek. Hospodin asi nebyl nadšený z nového postoje člověka k jeho zemi, ale je zřejmé, že s touto hloupou lidskou hrou na majetek začal počítat.

Člověk však postupně ztratil všechny zábrany. Nestačilo mu vlastnit zemi, začal si přivlastňovat zvířata a nakonec zašel tak daleko, že prohlásil, že jeho majetkem mohou být i lidé – jeho bližní.

Tento ďáblův experiment sice vypadá zajímavě, ale je to vývojová dílna pekla na zemi. Člověk oslepený myšlenkou, že mu může něco patřit a že může získávat stále více, ztrácí postupně všechny zábrany a zcela zapomíná na smysl své existence – být člověku člověkem. Místo toho se stává majitelem hmoty. Je naprosto lhostejný, kolik toho člověk nahromadí, protože je vlastně směšný – celý jeho majetek je ve skutečnosti pouze jeho představa. Bůh to velmi jasně definoval – člověku na zemi nepatří vlastně nikdy nic. Stačí, že zemře, a jeho život končí v naprosté prázdnotě.

Otázkou tedy je, jak se naučit správně hospodařit na světě, kde mi ve skutečnosti nic nepatří a kde to, co zcela hypoteticky vlastním, je mi vlastně Hospodinem jen propůjčeno.

Nejedná se ve skutečnosti o nijak složitý systém. Skládá se z několika důležitých zásad. V mém životě mi nic nepatří, vše jsem dostal od Hospodina. Nejsem tedy nikdy v roli majitele, ale spíše správce, kterému Bůh svěřil nějaký úkol a k tomu mě i vybavil potřebnými zdroji.

Z tohoto principu pak vycházejí všechny další moudré Boží rady. Základem je původní myšlenka stvoření – potřeba vzájemného sdílení. Pokud můžeš něčím reálně pomoci svým bližním, pak to udělej. Bůh ti svěřil mnoho věcí proto, abys s nimi mohl sloužit. Jen hlupák vidí ve věcech potenciál svého majetku, moudrý člověk v tom vidí příležitost ke službě.

Tento Boží systém není v žádném konfliktu s tím, že pracujeme, za práci dostaneme mzdu, že máme dům a používáme své auto. Vše je v pořádku, pokud jasně vnímáme, že vlastně jen spravujeme Boží majetek, který nám po dobu naší pozemské pouti Bůh svěřil.

Tato biblická koncepce pak tuto myšlenku postupně rozvíjí do praktického života. Potkal jsi dnes potřebného člověka? Pak je to příležitost předat mu kousek Božího majetku, který shodou okolností byl zrovna u tebe. Tak jsem vlastně nedal svůj dar, pouze jsem předal bližnímu dar od Hospodina.

Na jednom místě uvádí Bible myšlenku, že máme Bohu dát desátek ze všeho, co vyděláme. Jinými slovy Bůh říká, že si u nás uložil nějaké svoje peníze a teď potřebuje jejich část posunout jinam.

Člověk tedy není dárce, jak se mnozí domnívají, je spíše distributorem Božích darů, protože Dárce všeho dobrého je přece Hospodin sám.

Boží ekonomický systém je geniální do poslední myšlenky. Je zcela otevřený ke všem, a pokud bychom ho jako lidé plně akceptovali, pak by na světě bylo výrazně lépe. Je to velmi přátelský systém k dárce i k obdarovaným. Nikoho nezatěžuje nadměrně a je nastaven jako trvale udržitelný.

Je to systém, který každého vede k rozumné odpovědnosti. Dárce je veden k inteligentní štedrosti a obdarovaný k zodpovědnému přijetí a využití daru. Ježíš předvedl tento systém mnohokrát v praxi. Bylo třeba nasycit hladové. Každý dostal, kolik potřeboval, a přesto ještě mnoho jídla zbylo. Bůh není ve svém dávání ničím limitován. A když Ježíš jednou stál u chrámové pokladnice, kde chudá vdova přišla obdarovat Boha zcela nepatrným darem, prohlásil Kristus, že tuto drobnost považuje On jako obdarovaný za dar nesmírné ceny.

Finance mají v Božích očích dynamickou hodnotu, která je dána tím, nakolik je možné využít je pro rozvoj svého bližního. Je zvláštní, že dar má v Božích očích mnohem větší hodnotu než to, co spotřebujeme sami pro sebe.

(foto: Photodisc)

Celý systém mě vede ke stálému zamýšlení se nad mým vztahem k majetku. Pochopil jsem, že vlastně nic nemám a jsem stále obdarovávaný Bohem? Jsem tedy člověkem vděčným a žiji s vědomím, že mám přednost Boží dary dále sdílet i s příběhem o samotném dárci – Hospodinu? Vnímám svou odpovědnost, jak s Božími dary hospodařím? Opravdu jako člen církve či jako ten, který pracuje v církvi, dělám v oblasti financí a majetku jen to, co je dobré, užitečné a Bohu milé?

Boží finanční systém je vlastně geniální univerzitou, kde se můžeme stále učit a růst. Pod Božím vedením se můžeme naučit místo hromadění a zdržování Božího majetku s ním inteligentně hospodařit a sloužit okolnímu světu. Cílem Boží výuky tedy není naučit nás dávat nějaké milodary či desátky odpočítané z našich zisků. Spíše nás chce naučit něco o životě v budoucnosti. Ježíš nám ukázal, jak důležité je budování dobrých a zdravých vztahů, kde se učíme společně sdílet dobré i zlé, včetně věcí, které nám Hospodin svěřuje do péče.

Boží království nemá žádný finanční model, nepotřebuje to. Bůh je zdrojem všech dobrých věcí a dobré věci od Hospodina nelze vlastnit, jsou totiž určeny ke sdílení...

Marek Škrála, hospodář Česko-Slovenské unie církve adventistů